

Politik Bilim

'Referandum' Sonrası (2)

Aykut Göker

<http://www.inovasyon.org>; hagoker@ttmail.com

12 Eylül'den önce kaleme aldığım 'Referandum' sonrası ile ilgili yazımı muhtemelen okumuşsunuzdur. Bu yazımıysa 'referandum'dan hemen sonra yazıyorum; ama siz bu satırları okurken sonuç hakkında zâten yeterince yorum okuyup üzerinde düşünmüş ve belirli bir görüşe de varmış olacaksınız. Yine de, not ettiğim bir iki noktayı sizlerin de görüşlerinize sunmak istiyorum.

Önceki yazımda da belirttiğim gibi, eğer bu 'referandum', **gerçekten bir anayasa referandumu - ekonomik, demokratik ve siyasal haklara ilişkin bir referandum-** olsaydı, sonuç hangi yönde tecelli etmiş olursa olsun, bunu geçmişteki iki referandumun sonuçlarına bakarak değerlendirecektim. Diyeyim ki, 7 Kasım 1982'de yapılan referandumda 12 Eylül Anayasası'na %92,7 oranında evet oyu veren ve 12 Eylül döneminde konan siyasî yasakların kaldırılmasına, 6 Eylül 1987'de yapılan referandumda kıl payıyla evet diyen (% 50,16) halkımızın, bu kez, geleceği için doğru olan kararı verdiği söylenebilir mi, [bunu takdirlerinize bırakıyorum]...

Ama aynı yazımda, '12 Eylül 2010 referandumu'nun gerçekte, siyasî iktidarı elinde tutan partiye ilişkin bir **güven oylamasına** dönüştüğüne işaret etmiş; sonucu da buna göre değerlendirmemizin gerektiğini belirtmişim. Şimdi bu güven oylamasının sonucu belli: Bana göre, **ideolojik**-siyasî açıdan din esasına dayanan; dinsel motifleri, vaat ettiği geleceğin sembelleri olarak kullanan iktidardaki partiye, halkımız teveccüh göstermiştir ve bu teveccühün ardında oldukça geniş bir siyasî yelpazenin varlığı söz konusudur. Örneğin, Türk-İslâm sentezinin yönlendirdiği ve bugüne dek başka iki partiye oydaşlık eden bir kesim bu sentezin ilk bileşenini bir yana bırakarak iktidardaki partinin tabanına katılmakta sakınca görmemiştir.

Bu noktayı, 'muhtemel bir CHP-MHP koalisyonu tehlikesine karşı' bu tehlikenin önlenmesi için 'evet' oyu kullanan eski dostlar için not etmiş değilim. Eğer bu katılım, Türkiye'de din temelinde tabanı genişleyen yeni bir iktidar bloğu oluşumunun işaretiyse, bu durum, bu köşenin ilgi alanına giren konularla uğraşanlar için de çok önemlidir. Çünkü izlenebilecek bilim, teknoloji, yenilik ve sanayi politikaları ülkede mevcut olan iktidar bloğunun ideolojik-siyasî etkilerini taşır.

Yine bu ideolojik-siyasî etkiler açısından kaydettiğim ikinci noktaysa, iktidardaki partinin siyasî liderinin 'referandum'dan hemen önce söylediği, "*İstanbul sermayesini hedef alan*" şu sözleri: "*...İstanbul sermayesi nedense işin başından itibaren bizimle para kazanmada anlaşmış ama siyasette anlaşmamış. Anadolu sermayesini aralarına almadılar... Fakat isteseler de istemeseler de Türkiye'de artık sermaye ciddi manada el değiştirmeye başladı. Bu bizim için çok önemli bir güven kaynağı...*" (Cumhuriyet, 11.09.2010)

Mevcut siyasî iktidarın "*güven kaynağı*" olan bu sermayenin bileşimi nedir; ne kadarı sanayi sermayesidir; bu sermayeyi temsil edenler sanayi burjuvazisinin evrensel ölçekteki kültürel mirasını; girişimcilik, teknolojik yenilikçilik ve yaratıcılık kültürünü ne ölçüde özümsemiş ve kendilerine mal etmişlerdir; teknolojik yenilikçilikte, teknoloji ve tasarım geliştirmede karne notu hiç de parlak olmayan "*İstanbul sermayesi*"nin temsilcilerinden bu konudaki farkları nedir, bilmiyorum. Oysa, din temelinde dayalı bir iktidar bloğunun asıl bu sermaye ayağının özelliklerinin çok iyi bilinmesi gerekir. Tabii bunun için de öncelikle bu sermayenin birikim sürecinin, bu süreçte rol oynayan unsurların, örneğin tarikat bağlarının ve devlet aygıtının bu sınıfın yükselişindeki rolünün araştırılması gerekir (toplumbilimcilerimizin kulakları çınlasın).

Kaydettiğim üçüncü noktaysa, mevcut siyasî iktidarın liderinin referandum sonrasında “*Atlantik ötesine*” gönderdiği teşekkür... Kaydetmemin nedeniyse, bu teşekkürün söz konusu iktidar bloğunun ideolojik lideriyle mimarını açıkça ortaya koyması: Fethullah Gülen ve ABD...

Haftaya yukarıdaki ikinci notumla ilgili ek bazı değerlendirmelerimi sunacağım...

CBT. 24 Eylül 2010